

Memòria i escriptura prop de la font del Forcarà

Quan la guerra havia acabat, i després d'haver passat pels camps de concentració i per l'exèrcit franquista, vaig aconseguir tornar a ser lliure. Podia tornar a casa... Però, on? Ja hi tornava a ser, amb les meves indecisions; i després de rumiar-m'ho molt vaig anar a petar a Camprodon, i ¿on millor que a can Vaques per compartir les penes i les alegries? A can Vaques vivien uns bons amics, una família constituïda per en Joan Roger (l'oncle), la seva esposa Anita, l'Agneta, la germana, i els nebots: l'Agnà, en Sebastià i en Pierre. A tots els estimava com si fossin la meua pròpia família i sabia que en tots ells, però sobretot en els nois, sempre podria trobar una mà estesa.

Mai no he sabut per què aquella casa rebia el nom de can Vaques; potser era perquè al costat hi havia una fusteria que li deien can Vedella. Era una casa molt activa, on s'exercien diverses professions. Els germans Pierre i Sebastià treballaven a la impremta, que es deia Anglada i era editora d'*El Muntanyenc*. L'oncle Roger, a més de ser el carter del poble, estava a càrrec de la perruqueria –que era d'homes i de dones–. La seva germana Agneta s'encarregava de la llibreria i de repartir els diaris. L'Anita portava les feines de casa, mentre que l'Agnà feia d'aprenenta de sastressa a can Molas, un taller que hi havia davant de la impremta. La senyora Anita, la dona d'en Joan, alguna vegada m'havia proposat (abans de la guerra) que quan acabés la mili, em casés amb l'Agnà i d'aquesta manera, pensava ella, tot quedaria a casa. Quan ens vam retrobar, després de la guerra, tots em van rebre amb molta alegria. Els vaig dir que m'hi quedaria durant un temps per descansar, abans de tornar a Santa Coloma [de Gramenet], per reiniciar de nou la meua vida. Li vaig dir a en Pierre que en aquella ocasió no havia anat a Camprodon a treballar, i que m'agradaria aprofitar la meua estada per escriure les memòries de la guerra. Llavors vaig optar per buscar un lloc tranquil als afores del poble, i em vaig decidir per la font del Forcarà, a la vora del Ter.

El primer dia que hi vaig anar feia un temps esplèndid, de començament d'estiu. Em vaig proveir d'un bloc i d'un bolígraf i em vaig dirigir al meu lloc preferit, on tantes vegades en temps de pau havia anat a banyar-me i estirar-me a l'herba, mentre observava com les aigües baixaven, braves, cap a Sant Pau de Segúries. Camí de la font, vaig pujar al pont nou, des d'on m'agradava observar el paisatge, sobretot m'embadalia amb la serra Cavallera. Quantes vegades, de jove, havia passat per dalt d'aquell pont i sense voler-ho, tot el grup d'amics havíem acabat sortint a Vilallonga!... i amb aquests records em vaig aturar una mica abans de la font.

Vaig seure en una pedra grossa i vaig notar com se m'entristia el cor, tot recordant els meus, la meua família. Què els devia haver passat durant la guerra? A la ment, també hi tenia present la bondat dels Anglada, per acollir-me en aquells moments tan especials i fer-se càrrec del meu estat anímic.

VARELA I GARCÉS, Joaquim, *Les paves mortíferes. Memòries d'un lluitador veterà*, [2001], p. 12-13.